

Tekst: Tineke Heidenis

“Himmelhoch jauchzend oder zum Tode betrübt”, dat zei ooit mijn grootmoeder over mij. Dat eerste klopte wel, dat laatste was nogal overdreven maar er zat wel iets van waarheid in. Het kwam allemaal door de seizoenen. Nooit voelde ik mij beter dan wanneer in de lente de natuur weer ontwaakte en ik tegelijk met het ontlukende groen eveneens opnieuw uitbotte en mijn energie weer voelde terugkomen. Later, met een tuin en nog wat later ook een volkstuin leefde ik vele malen zo intens als in de herfst en minder nog in de winter. Jaarlijks begint het al op 21 juni wanneer de kalender aankondigt dat de dagen alweer gaan korten, het licht gaat afnemen en het wederom lijkt alsof lente en zomer nooit sneller voorbij gingen. Ik vind mezelf dan een verschrikkelijk mens omdat wat dit betreft het glas altijd half leeg is in plaats van vol maar ik kan het niet veranderen. Vooral de zomer zit zo vol cadeautjes, dan is er zoveel te ontdekken in de natuur en in de eigen tuin. Mateeloos kan ik genieten van de planten die ik zaaide en waaraan op een dag de eerste bloem verschijnt. Altijd ben ik weer benieuwd welke insecten ik dit jaar in de tuin zal vinden. Na een paar rupsloze zomers kreeg ik dit keer weer vier rupsen van de koninginnepage. Die verzorgde ik

(Foto: Machteld Klees)

tot ze verpopt waren en keek spannend uit naar de dag dat ze zouden uitkomen. Het is een wonder, een rups die een brei van cellen wordt waaruit een vlinder wordt opgebouwd. Steeds raak ik vervuld van respect en bewondering als ik zie hoe daar een schitterende vlinder uitkomt. Ik ontdekte dit jaar hoe onwaarschijnlijk sterk de draden waren die rupsjes van de kardinaalsmutsstippelmot maakten om vanuit hun spinselnest omlaag te zakken. Ik zag hoe een paarlustig mannetje van een kruisspin zijn voortplantingsdrift betalen moest met een verlammende beet van het vrouwtje, en hoe hij nog lang tijd worstelde om uit het spinsel te ontsnappen waarin hij werd opgesloten. Hoe een rozenbladwesp een gangetje knaagde in een tak van de roos en daarin haar eitjes legde waaruit later rupsjes kwamen die rondom het blad op een rijtje begonnen op te eten. Altijd vond ik oorwormen die in bloemen zaten alleen maar rare beestjes, maar ik weet nu beter. Het zijn ongelooflijk

goede moeders die continu hun eitjes aflikken om ze te ontdoen van bacteriën of ander ongewenst spul. Als tijdens een lange periode de bodem te droog wordt, brengt ze de eitjes stuk voor stuk naar een beter plekje en blijft ze wel een maand trouw verzorgen. Prachtig toch, al die cadeautjes van de zomer? Het begin van de herfst als de bomen zich tooien in vlamvend rode kleuren kan ik nog volop genieten. Maar dan komt het moment weer dat alles in de natuur tot stilstand komt, tot het grijs en het grijs weer komt, de vochtige dagen wanneer alle blad van de bomen is gevallen, het steeds vroeger donker wordt en het buitenleven steeds minder. Dan weet ik geen raad meer met mezelf en worstel me de twee lege seizoenen door. Maar dit jaar slaat de herfst in mijn leven ongekend vroeg en onbarmhartig toe doordat ik recent mijn man en maatje verloor, met wie ik ruim zestig jaar samen was. De lege seizoenen vrees ik nu meer dan ooit.